

i Stedet for nu at gaa til ny Fiskerilov, der ganske sikkert paa adskillige Punkter komme til at kollidere med netop denne Omstændighed, at fremmede Fiskere have søgt ind i vore Farvande, kun satte Maalbestemmelserne i vor nugældende Fiskerilov ud af Kraft, tror jeg, man vilde staa sig derved. Det vil ogsaa være et stort Spørgsmaal, om man bør give en for hele Landet gældende Fiskerilov, hvor man gaar stærkt i Detailler, eller om man ikke burde gaa til at affatte en Lov i korte, store Træk og saa inddele vore Vande i forskellige Distrikter og give særlige Bestemmelser for hvert af disse med Hensyn til Fredning, og hvad der ellers kan være at iagttage. Forholdet er jo, at vi ligge mellem den stærkt saltede Nordsø og den forholdsvis ferske Østersø, og vore smaa Vande — som jo ømtrent alle vore Vande ere — have som Følge deraf snart det ene af disses Haves Karakter og snart det andets. Dette har ganske naturlig til Følge, at Fiskearterne, der fiskes herhjemme, ikke ere ens i alle vore Vande, at Fiskenes Størrelse heller ikke er ens, at Redskaberne heller ikke kunne være ens overalt, og Fiskene forsaavidt selv heller ikke ere ens. Jeg tror, at naar man tager alle disse Omstændigheder i Betragtning, vil det være højst tvivlsomt, om det vil være rigtigt at gaa til at give stærkt detaljerede Bestemmelser for hele Landet. Jeg er i hvert Fald i Tvivl, om ikke man heller burde gaa den anden Vej, jeg har nævnt, nemlig at give en Fiskerilov i korte, store Træk, og saa særlige Bestemmelser for de enkelte Vande. Man maatte saa dele disse Vande i Distrikter, og det maatte selvfølgelig gøres saaledes, at hvert enkelt Distrikt i ethvert Tilfælde blev nogenlunde ens, hvor det var naturligt. Man kunde f. Eks. lade Kattgat være et Distrikt, Vandene ved Bornholm et andet, Øresund et tredje, Store Bælt et fjerde, Limfjorden et femte o. s. v., og da kunde man give disse særlige Forskrifter for hvert enkelt Vand, som jeg før nævnedes. Men da vi jo i alt Fald foreløbig skulle behandle den foreliggende Lov, skal jeg tillade mig at gøre nogle Bemærkninger til enkelte Afsnit i denne Lov, og der er de tre Spørgsmaal, som synes mig at være af større Betydning, og som vel ogsaa have større Interesse for vore Fiskere rundt om i Landet. Det er Spørgsmaalene om Aalegaardsretten, om Fredningen og om Kontrollen.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Aalegaardsretten maa man ganske naturlig først gøre sig klart, hvad en Aalegaard er.

I den almindelige Bevidsthed er en Aalegaard et Redskab til at fange Aal med, som er landfast, og hvis Fangeredskaber røgtes fra en ud over det anbragte Risgærde førende Bro. Efterhaanden er man jo ganske vist fra enkelte Sider kommen til at faa et andet Begreb om, hvad en Aalegaard er, men tidligere har man dog altid talt om Aalegaarde i Modsætning til Aalestader, indtil man for kort Tid siden — det blev jo slaaet fast i Fiskeriloven af 5te April 1888 — har slaaet disse to Begreber sammen til et, uagtet det er noget vidt forskelligt. En Aalegaard er et Redskab til at fange Aal med, hvorimod et Aalestade er en Plads, hvorpaa man kan udsætte Redskaber til at fange Aal med, men som ikke er landfast. Men at der ingen Forskel skulde være, har man nu slaaet fast senest i Loven af 1888, idet der i dens § 6 nævnes „Aalegaarde eller Aalestader“. Der er ingen Tvivl om, at det, at man har slaaet disse Begreber sammen, har givet Anledning til de fleste af de Uoverensstemmelser og Ubehageligheder, som ere fremkomne paa forskellige Steder i Landet, at denne Sammenblanding har været uheldig og til overordentlig stor Skade for vort Fiskeri. Man har altsaa fra Kystejernes Side, efter at man har faaet disse Begreber slaaet sammen, faaet fæstsat i Loven, at Aalegaarde og Aalestader ere et og det samme, og er bleven ved at udvide Kystejernes Rettigheder og at sætte Ruser uden for Aalegaardene og har efterhaanden fortrængt Fiskerne fra at kunne fiske Aal, og den Kommission, som var nedsat i 1897, har beholdt dette i den Paragraf, som den har foreslaaet indsat i Lovforslaget, og som ogsaa er blevet indsat i dette. Hvis denne Paragraf bliver vedtagen, vil det ganske sikkert blive umuligt for Fiskerne, for Menigmand overhovedet at kunne fiske Aal; thi man giver i denne Paragraf Kystejerne Ret til at sætte sine Aalegaarde og Aaleruser saa langt ud i Farvandet, som han overhovedet kan nedramme sine Pæle; med andre Ord, som der kan fiskes Aal, og saa siger man endda, at uden for denne Afstand skal han yderligere have et Læbælte paa 10 Favne. Jeg er ganske vis paa, at hvis dette bliver vedtaget, vil det være aldeles umuligt for Fiskerne at kunne komme til med Redskaber paa disse Steder. Paa Siderne har man fastsat meget store Afstande, hvor Fiskerne slet ikke maa komme, hvor de hverken maa sætte Redskaber, bestemte til Fangst af Aal eller anden Fisk i den Tid, Aalefiskeriet drives. Det havde vistnok været